

[Udenrigsministeren]

rent dansk, afskærer ofte Danida fra at gå ind i projekter, som i øvrigt kunne være velegende for dansk bistand, og reducerer reelt danske virksomheders muligheder for at blive inddraget i et bredere spektrum af projektarbejdet. Ved en ophævelse af denne forhåndsbinding vil man få mulighed for at operere med et frit blandingsforhold eller varierende bindingsgrader i de enkelte projekter.

Regeringen kan tilslutte sig handlingsplanens forslag om, at den hidtil anvendte administrative metode til at opfylde bindingsmålsætningen bør ændres således, at man opgiver sondringen mellem såkaldte »bundne midler« og »ubundne midler«, samtidig med at den totale målsætning for binding af bistanden opretholdes.

Danmarks deltagelse i det multilaterale bistandssamarbejde har været præget af vore meget store bidrag til de internationale organisationer. Den vægt, vi har lagt på den multilaterale bistand, har placeret Danmark som det land i verden, der gennemgående har givet langt den største andel af bistandsmidlerne til det internationale udviklingssamarbejde.

I handlingsplanen lægges der ikke op til en ændring af fordelingen mellem multilateral og bilateral bistand. Derimod vil der fremover være behov for en endnu mere kritisk vurdering af de enkelte organisationers virksomhed.

Regeringen finder, at Danmarks store multilaterale bidrag gør det fuldt berettiget, at vi stiller krav til organisationerne om en effektiv og velkoordineret bistandsindsats.

Bidragene til de enkelte organisationer skal ikke ydes på basis af en fastlagt automatik. Den enkelte internationale organisation bør vurderes på baggrund af de konkrete resultater, som opnås i marken. Har organisationen den fornødne fleksibilitet og evne til at tilpasse sig de nye udfordringer? Er man lydhør over for de centrale målsætninger i dansk bistandspolitik, herunder fattigdomsorientering og miljø- og kvindehensyn? Er der vilje til et reelt samarbejde med danske organisationer, konsulentvirksomheder og leverandører? Alle disse vigtige hensyn bør indgå i vurderingen af samarbejdet med den enkelte organisation.

På baggrund af en analyse af de internationale organisationer peger handlingsplanen på, at der bør ske visse forskydninger i fordelingen af midlerne. Befolkningsproblemerne omfang og

karakter taler for øgede bidrag til bl.a. FN's befolkningsfond (UNFPA). Ligeledes bør indsatsen i forhold til UNICEF, IFAD og FN's miljøprogram (UNEP) styrkes, mens bidragene til bl.a. WFP og FAO bør udgøre en relativt mindre del af den multilaterale bistand.

Den samlede støtte til Danmarks ubetinget største enkeltmodtager af de multilaterale midler – FN's udviklingsprogram, UNDP – beløber sig årligt til over en halv milliard kroner. Det svarer til over 8 pct. af UNDP's samlede ressourcer og placerer Danmark som verdens femtestørste bidragyder til organisationen. Set i dette lys finder regeringen, at der er god grund til kritisk at analysere samarbejdet med UNDP. Det vil ikke være korrekt at videreføre en automatisk stigningstakt for vort bidrag ganske uafhængigt af, hvorledes vore krav til organisationen opfyldes.

Der skal ikke lægges skjul på, at der fra dansk side har hersket en vis utilfredshed over UNDP's manglende opmærksomhed over for vore ønsker om en rimelig udnyttelse af danske personaleressourcer og leverancemuligheder. Regeringen har derfor taget initiativ til en indgående drøftelse med UNDP også om disse spørgsmål. Omfanget og karakteren af det fremtidige samarbejde med UNDP bør således også afhænge af de konkrete resultater, som opnås under de igangværende drøftelser.

Sammenhængen mellem FN-organisationernes ideale målsætninger og konkrete muligheder og resultater har med god grund været i fokus gennem de senere år. Der har fra flere sider været peget på mangelen på en sammenhængende strategi og en overlappning og endog rivalisering mellem de enkelte organisationer. Derfor har de nordiske lande taget initiativ til en nærmere undersøgelse af FN-systemets indsats i Den Tredje Verden. Arbejdet, der i vidt omfang vil blive lagt ud til eksperter og institutioner både i og uden for Norden, skal bl.a. baseres på anbefalingerne fra Brundtland-kommisionen. Samtidig har Danida selv iværksat en vurdering af de internationale organisationers konkrete bistandsprojekter for bedre at kunne bedømme organisationernes kvalitative indsats i forhold til hinanden.

Selv en nok så gennemgribende analyse af ulandsbistandens forudsætninger og mulige perspektiver kan ikke frembringe løsninger og strategier, der uden videre er rigtige, gyldige el-